

the fact that the *de novo* synthesis of fatty acids is inhibited by insulin, and the fact that insulin stimulates the synthesis of triglycerides.

Insulin also stimulates the synthesis of triglycerides in the liver, and this is another mechanism by which insulin promotes the storage of energy. The synthesis of triglycerides in the liver is stimulated by insulin through the stimulation of the synthesis of apolipoprotein B, which is the main component of very low density lipoproteins (VLDL). VLDL is the main carrier of triglycerides in the blood, and its synthesis is stimulated by insulin.

Insulin also stimulates the synthesis of triglycerides in adipose tissue, and this is another mechanism by which insulin promotes the storage of energy. The synthesis of triglycerides in adipose tissue is stimulated by insulin through the stimulation of the synthesis of apolipoprotein B, which is the main component of very low density lipoproteins (VLDL). VLDL is the main carrier of triglycerides in the blood, and its synthesis is stimulated by insulin.

Insulin also stimulates the synthesis of triglycerides in the liver, and this is another mechanism by which insulin promotes the storage of energy. The synthesis of triglycerides in the liver is stimulated by insulin through the stimulation of the synthesis of apolipoprotein B, which is the main component of very low density lipoproteins (VLDL). VLDL is the main carrier of triglycerides in the blood, and its synthesis is stimulated by insulin.

Insulin also stimulates the synthesis of triglycerides in adipose tissue, and this is another mechanism by which insulin promotes the storage of energy. The synthesis of triglycerides in adipose tissue is stimulated by insulin through the stimulation of the synthesis of apolipoprotein B, which is the main component of very low density lipoproteins (VLDL). VLDL is the main carrier of triglycerides in the blood, and its synthesis is stimulated by insulin.

Insulin also stimulates the synthesis of triglycerides in the liver, and this is another mechanism by which insulin promotes the storage of energy. The synthesis of triglycerides in the liver is stimulated by insulin through the stimulation of the synthesis of apolipoprotein B, which is the main component of very low density lipoproteins (VLDL). VLDL is the main carrier of triglycerides in the blood, and its synthesis is stimulated by insulin.

Insulin also stimulates the synthesis of triglycerides in adipose tissue, and this is another mechanism by which insulin promotes the storage of energy. The synthesis of triglycerides in adipose tissue is stimulated by insulin through the stimulation of the synthesis of apolipoprotein B, which is the main component of very low density lipoproteins (VLDL). VLDL is the main carrier of triglycerides in the blood, and its synthesis is stimulated by insulin.

Holly Goldberg Sloan

Mucizeleri Saymak

Çeviri: Şiirsel Taş

 domingo

MUCİZELERİ SAYMAK
HOLLY GOLDBERG SLOAN

Özgün ismi: Counting by 7s
© 2013 Holly Goldberg Sloan

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Libris Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

© 2014 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Çeviri: Şiirsel Taş
Editör: Sumru Ağryürüyen
Sayfa uygulama: Bahadır Erşık
Kapak tasarımı: Theresa M. Evangelista
Kapak uygulama: Hamdi Akçay

ISBN: 978 605 4729 32 6

I. Baskı: Kasım 2014
VII. Baskı: Şubat 2024
Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok.
No: 1/6 Zeytinburnu, İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 • Sertifika No: 48625

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt. No: 30
Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr

www.domingo.com.tr

7'nin 2'si . . .
Chuck Sloan
ve
Lisa Gaiser Urick'e

1. Bölüm

willow chance

*Dâhi kimsenin göremediğine
nişan alır ve vurur.*

Fosters Freeze'in dışında, su yeşili, metal bir piknik masasında oturuyoruz.

Dördümüz.

Üzerine çikolata sosu dökülmüş (o sos sonradan sertleşip kıtır kıtır oluyor) dondurmalarımızı yiyoruz.

Sosun sertleşmesini sağlayan şeyin balmumu olduğunu kimseye söylemiyorum. Ya da daha kesin konuşmak gerekirse: yenebilir, gıda sınıfı parafin balmumu.

Çikolata sosu soğudukça lezzetli vanilyayı içinde hapsediyor.

Bizim görevimizse onu serbest bırakmak.

Normalde dondurma külahını yemem. Olur da yersem, bunu öyle takıntılı bir titizlikle yaparım ki, tek bir kırıntı bile dökülmez.

Ama bugün farklı.

Halkın arasına karıştım.

Üstelik kimseyi gizlice izlemiyorum.

Ve külahım, üstündeki dondurmanın damla damla aktığı vıcık vıcık, kocaman bir kütleyle dönüşmüş.

Şu anda asıl ben başkalarının ilginç bulup gözlemlemek isteyeceği türden biriyim.

Neden?

Her şeyden önce, Vietnamca konuşuyorum, oysaki bu benim “anadilim” değil.

Anadil lafını gerçekten seviyorum ve insanların kasılıp gevşeyen bu çalışkan kasa hakkını vermediğini düşünüyorum.

O halde sağ olası dilim.

Akşam güneşi üzerimize düşerken burada oturmuş, dilim döndüğünce Vietnamca konuşmaya çalışıyorum; üstelik hiç fena değilim.

Yeni arkadaşım Mai ile konuşuyorum, ama onun her daim asık suratlı ve bizden büyük, ürkütücü abisi Quang-ha bile, benim için artık sadece yarı gizemli olan bu dilde iki çift laf ediyor.

Arabasıyla bizi buraya getiren Dell Duke ise sessiz.

O Vietnamca konuşamıyor.

İnsanları dışlamayı sevmem (dışlanan hep ben olduğum için *bunun* nasıl bir his olduğunu biliyorum), ama Bay Duke’un bizi gözlemlemesinde benim açımdan bir sakınca yok. Ne de olsa okulun psikolojik danışmanı ve dinlemek işinin önemli bir parçası.

Ya da en azından öyle olması gerek.

En çok Mai konuşuyor ve yiyor (doyunca kendi külahımı da ona verdim); yüzümüze vuran güneşin altında bütün dikkatimizi elimizdeki dondurmaya verdiğimiz bugünü asla unutmayağımıza eminim.

Geleli on yedi dakika oldu ve yine Dell Duke’un arabasında.

Mai, Hagen Oaks Parkı’na gitmek istiyor. Orada yıl boyu iri kazlar yaşar. Onları görmem gerektiğini düşünüyor.

Benden iki yaş büyük olduğu için, bütün ufaklıkların tombul ördeklere benzer bu hayvanları seyretmek isteyeceğini düşünüyor ama yanılıyor.

Yanlış anlaşılmasın. Su kuşlarını takdir ediyorum.

Ama belediyenin Hagen Oaks Parkı'nda yöreye özgü bitkiler dikme kararı, kuşlardan daha fazla ilgimi çekiyor.

Dell'in yüz ifadesinden (dikiz aynasından gözlerini görebiliyorum) her iki konunun da onu pek heyecanlandırmadığı anlaşılıyor, ama yine de arabayı parka doğru sürüyor.

Quang-ha koltuğa gömülmüş; sanırım otobüse binmek zorunda kalmadığı için mutlu.

Hagen Oaks'a gelince kimse arabadan inmiyor, çünkü Dell eve gitmemiz gerektiğini söylüyor.

Fosters Freeze'e varır varmaz, okuldan geç döneceğimi söylemek için annemi aramış, yanıt alamayınca da mesaj bırakmıştım.

Babamı arayınca da aynı şey oldu.

İkisinin de beni aramaması tuhaf.

O an telefona yanıt veremiyorlarsa, ilk fırsatta mutlaka ararlar.

Mutlaka.

Dell Duke köşeyi dönüp oturduğum sokağa girince garaj yolumuza park etmiş bir polis arabası görüyorum.

Güneyimizdeki komşular taşındı, eve de haciz geldi. Evin önündeki kurumuş çimlerin üzerindeki tabelada BANKA TARAFINDAN EL KONULMUŞTUR yazıyor.

Kuzeyimizde, şimdiye kadar bir kerecik, o da 7 ay dört gün önce buraya taşındıklarında gördüğüm kiracılar oturuyor.

Polis arabasına bakarken, boş eve biri mi girdi acaba diye düşünüyorum.

Annem dememiş miydi, civarda boş konut olması bela getirir diye?

Ama bu, polis arabasının neden *bizim* evin önünde durduğunu açıklamıyor.

Yaklaştıkça arabada oturan iki polis memurunu daha iyi seçebiliyorum. Hayatlarından bezmiş göründüklerine bakılırsa, bir süredir bekliyor olmalılar.

Bütün vücudumun gerildiğini hissediyorum.

Önde oturan Quang-ha,

“Polisin sizin evin önünde ne işi var?” diye soruyor.

Mai bir abisine bir bana bakıyor. Kafasının soru işaretleriyle dolu olduğu yüzünden anlaşılıyor.

Sanırım aklımdan babamın hırsızlık yapıp yapmadığı ya da ona buna sataşan bir kuzenim olup olmadığı gibi sorular geçiyor. Hatta belki ailemdeki herkes arıza çıkaran tiplerdir.

Birbirimizi çok iyi tanımadığımızı göre bunların hepsi birer olasılık.

Susuyorum.

Eve geç kaldım. Yoksa annemle babam endişelenip polis mi çağırırdı?

Ama onlara mesaj bıraktım.

Onlara her şeyin yolunda olduğunu söyledim.

Böyle bir şey yapmış olabileceklerine inanamıyorum.

Tehlikeli olduğunu bile bile, Dell Duke arabayı durdurmadan kapıyı açıyorum.

Arabadan iniyor, okul eşyalarımla dolu tekerlekli kırmızı valizimi almadan eve doğru yürüyorum.

Garaj yoluna adımımı atar atmaz polis arabasının kapısı açılıyor ve kadın polis memuru dışarı çıkıyor.

Kadın turuncu renkli gür saçlarını atkuyruğu yapmış. Merhaba demiyor. Sadece güneş gözlüğünü burnuna indirip, "Roberta ve James Chance'ı tanıyor musun?" diye soruyor. Yanıt vermeye çalışıyorum ama sesim bir fısıltıdan ibaret: "Evet."

"Ama James değil Jimmy Chance. Kimse babamı James diye çağırmaz" demek istiyorum.

Ama diyemiyorum.

Kadın gözlüğüyle oynuyor. Duruma uygun davrandığı halde bütün otoritesini yitirmek üzereymiş gibi görünüyor.

"Pekâlâ ... Ve sen de ... ?" diye mırıldanıyor.

Yutkunuyorum, ama ağzımın içi kupkuru, boğazımda bir yumru var sanki.

"Ben kızlarıyım ..."

Dell Duke da arabadan iniyor, valizimle birlikte kaldırımda bize doğru yürüyor. Peşinde Mai var. Quang-ha ise yerinden kıpırdamıyor.

Genç bir adam olan diğer polis memuru mesai arkadaşının yanına geliyor. Ama ikisi de konuşmuyor.

Sadece sessizlik var.

Korkunç bir sessizlik.

Derken ikisinin de dikkati Dell'e yöneliyor. Endişeli görünüyorlar. Kadın sonunda konuşabiliyor:

"Peki ya siz ... ?"

Dell boğazını temizliyor. Vücudundaki her bir ter bezinden ter fışkırıyormuş gibi görünüyor. Zar zor konuşabiliyor:

"Adım Dell D-D-Duke. Bölge okullarının psikolojik danışmanıyım. Bu-bu çocukların da danışmanıyım. Ben sa-sadece onları eve bırakıyordum."

İki polis memurunun anında rahatladığını fark ediyorum. Kadın destekleyeci, neredeyse coşkulu bir ifadeyle başını sallayarak şöyle diyor:

“Psikolojik danışman mı? Demek öğrendi, öyle mi?”

Cesaretimi toplayıp soruyorum:

“Neyi öğrendim mi?”

Fakat ikisi de bana bakmıyor. Bütün dikkatleri Dell'in üzerinde.

“Sizinle bir dakikalığına yalnız konuşabilir miyiz?”

Dell terli elleriyle tuttuğu valizimin siyah sapını bırakıp polislerin peşi sıra benden ve polis arabasından uzaklaşarak güneşte ısınmış kaldırıma doğru yürüyor.

Üçü de bana sırtı dönük durup kafa kafaya veriyor; onları seyrediyorum, günün son ışıkları altında üç başlı, kötücül bir canavar gibi görünüyorlar.

Aslında gerçekten de bir canavar onlar, sesleri boğuk çık-
sa bile dedikleri anlaşılıyor.

Şu üç kelimeyi açık seçik duyuyorum:

“Bir kaza oldu.”

Ve ardından, dünyada en çok sevdiğim iki insanın bir daha geri dönmek üzere gittiği haberini veren fısıltılar geliyor.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Zamanı başa sarmalıyım.

Geri dönmek istiyorum.

Benimle gelen var mı?

2. Bölüm

iki ay önce. Yeni bir okula başlamak üzereyim.

Ailemin tek çocuğuyum.

Evlat edinildim.

Ve farklıyım.

Yani tuhafım.

Ama tuhaflığımın farkındayım ve bu da rahatlatıcı. En azından benim için.

Sevilmenin fazlası olur mu?

Annem

Ve

Babam

Beni

Sahiden

Çok

S-E-V-İ-Y-O-R.

Bir şeyi çok uzun süre beklemek, ona kavuştuğunuzda mutluluğunuzu katbekat artırıyor sanırım.

Beklenti ile arzu edilenin gerçekleşmesi arasındaki korelasyon matematiksel bir formülle ifade edilebilir hiç şüphesiz.

Ama şimdi konumuz bu değil; sorunlarımdan biri de sık sık konu dışına çıkmak ve bu aynı zamanda, bir düşünür olduğum halde neden asla öğretmenin kuzusu olamadığımı da açıklıyor.

Asla.

Şimdi sadece gerçeklerden söz edeceğim.

Annem 7 yıl boyunca hamile kalmaya çalıştı.

Kısırlığın tıbbi tanımı, on iki ay boyunca doğru zamanda gerçekleşen fiziksel birleşmeye rağmen sonuç alınamaması olduğuna göre, 7 yıl, çabalamak için hayli uzun bir süre gibi görünüyor.

Tıbbi konulara büyük merakım olsa da, annemle babamı bu iş üstünde uğraşırken, hele hele bunu düzenli olarak hevesle yaptıklarını düşünmek bende emetik etki yapıyor (kusturucu etki için tıpta kullanılan terim).

O yıllarda annem iki kere plastik bir çubuğun üstüne işemiş ve gebelik testinin rengi maviye dönmüş.

Ama iki keresinde de fetüs ölmüş ve annem düşük yapmış. (Ne kadar da onomatopeik* bir sözcük? *Fetüs. Delice.*)

Yani mercimeği fırına vermişler ama pişmemiş.

İşte aileye katılmam böyle oldu.

7. ayın 7. günü (bu rakamı sevmeme şaşmamak lazım!) yeni annemle babam, kuzeye, evlerinden 257 kilometre ötedeki bir hastaneye doğru yola koyuldular ve orada bana soğuk iklimde yaşayan bir ağacın** ismini verip dünyayı değiştirdiler.

Ya da en azından bizim dünyamızı.

Mola zamanı. Mesafe muhtemelen 257 kilometre değildi ama ben öyle olduğunu düşünmek istiyorum. (2 + 5 = 7 ve 257 bir asal sayı. Süper özel. Evrenimin kendine has bir düzeni var.)

Evlad edinme gününe dönecek olursak. Babamın dediğine göre bir kere bile ağlamamışım, annemse Güney Otobanı 17 B çıkışına dek yol boyunca ağlamış.

* Ses çağrışımına dayalı, yansımali, Ç.N.

** "Willow" söğüt anlamına gelmektedir, Ç.N.